

Sygn. akt II Ca 1040/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sławomir Krajewski (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Bednarek - Moraś SO Marzenna Ernest
Protokolant:	sekr. sąd Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lutego 2016 roku

sprawę z powództwa Z. C.

przeciwko Powiatowi (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 15 kwietnia 2015 roku, sygn. akt II C 1047/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda Z. C. na rzecz pozwanego Powiatu (...) kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Agnieszka Bednarek – Moraś SSO Sławomir Krajewski SSO Marzenna Ernest

Sygn. akt II Ca 1040/15

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, powód Z. C. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego Powiatu (...) kwoty 22.361,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztów procesu, według norm przepisanych.

W dniu 24 czerwca 2014 roku wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględniono żądania pozwu w całości.

Pozwany sprzeciwem zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

uzasadniając to m.in. przedawnieniem roszczeń oraz brakiem spełnienia się przesłanek odpowiedzialności z art. 417 k.c.

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie oddalił powództwo (1.) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2.).

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

Pismem z dnia 19 sierpnia 2002 roku I. S. wniosła o rejestrację samochodu osobowego marki O. (...) o nr nadwozia (...) i nr silnika (...). Decyzją Starosty (...) z dnia 18 września 2002 roku zarejestrowany został samochód osobowy marki O. (...) o nr nadwozia (...) i nr silnika (...). Pojazd ten został sprowadzony z terytorium państwa trzeciego i zarejestrowany po raz pierwszy na terytorium Polski.

Zaistniały wątpliwości co do autentyczności dokumentów będących podstawą rejestracji. Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2004 roku Starostwo Powiatowe w G. wznowiło postępowanie z urzędu w sprawie rejestracji pojazdu zakończone decyzją o rejestracji pojazdu wydaną przez Starostę Powiatu (...). W uzasadnieniu podano, że 12 września 2003 roku Starosta Powiatu (...) otrzymał pismo z dnia 11 września 2003 roku, w sprawie udzielenia informacji dotyczących umów kupna-sprzedaży, dowodów odpraw celnych i wydanych dowodów rejestracyjnych. Dodano, że w oparciu o dokumenty ustalono, że mogło dojść do nielegalnego zarejestrowania przedmiotowego pojazdu. Nadto, podano, że w dniu 14 października 2003 roku wysłano pismo do Urzędu Celnego w W. celem potwierdzenia autentyczności odprawy celnej z dnia 13 grudnia 2001 roku. Okazało się, że do odprawy i przeprowadzenia procedury dopuszczenia przedmiotowego pojazdu do obrotu nie doszło. Wskazano również, że w dniu rejestracji organ rejestrujący nie był w posiadaniu informacji, że dowód odprawy celnej był nieprawidłowy, ani informacji, że jeden z dokumentów był fałszywy.

Decyzją z dnia 7 lutego 2004 roku Starostwo Powiatowe w G. uchyliło decyzje Starosty Powiatowego w G. z 18 września 2002 roku, w sprawie rejestracji samochodu osobowego marki O. (...) o nr nadwozia (...) i nr silnika (...) i unieważniło dowód rejestracyjny, kartę pojazdu, tablice rejestracyjne oraz odmówiło rejestracji tego pojazdu.

W uzasadnieniu wskazano m.in., że wcześniej rejestracji dokonano nieprawidłowo w tym sensie, że w dniu rejestracji organ rejestrujący do wniosku o rejestrację otrzymał w załączeniu fałszywy dowód odprawy celnej.

Decyzją z dnia 4 marca 2004 roku Starosta (...) uchylił decyzje Starosty (...) z dnia 17 października 2002 roku, w sprawie rejestracji samochodu osobowego marki O. (...) o nr nadwozia (...) i nr silnika (...) należącego do Z. C. i unieważnił dowód rejestracyjny, kartę pojazdu, tablice rejestracyjne oraz odmówiło rejestracji tego pojazdu.

W uzasadnieniu wskazano m.in., że organ rejestrujący nie posiadał wiedzy, że dokumenty odprawy celnej były sfalszowane. Decyzją z dnia 12 maja 2004 r. o znaku IT 550.Rd/39/04 Starosta (...) uchylił decyzję z dnia 17 października 2002 roku w sprawie rejestracji przedmiotowego samochodu osobowego. W uzasadnieniu wskazano, że przedstawione do rejestracji dokumenty okazały się być fałszywe.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy na wstępie wskazał, że powód ostatecznie sprecyzował stronę pozwaną na rozprawie w dniu 19 listopada 2014 roku. Wyraźnie wówczas wskazując, że pozwanym nie jest Skarb Państwa a Powiat (...). W związku z tym, Sąd postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2015 roku oddalił wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu, jako że Powiat (...) niewątpliwie ma zdolność sądową. W ocenie Sądu nie ma znaczenia to, iż strona powodowa w „główce” kolejnych swych pism procesowych podawała że pozwanym jest „Skarb Państwa – Powiat (...)”, gdyż należało uznać to za omyłkę pisarską. Sąd zaznaczył też, że nawet gdyby pozostało oznaczenie pierwotnie podane przez powoda, to taki pozew nie podlegałby odrzuceniu, gdyż Skarb Państwa ma zdolność sądową. Pozostałaby jedynie kwestia prawidłowego oznaczenia statio fisci. Nie zmienia to faktu, że pozwanym był Powiat (...).

Sąd Rejonowy wskazał, że stan faktyczny sprawy wynikał z wiarygodnego, bo nie kwestionowanego przez żadną ze stron procesu, zebranego w sprawie materiału dokumentacyjnego.

W oparciu o tak zebrany materiał dowodowy Sąd uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd stwierdził, iż faktem jest, że roszczenie powoda – które przedawnia się w terminie 3 lat - się przedawniło, skoro ten dowiedział się o ewentualnej szkodzie z pozwu K. K. z dnia 17 kwietnia 2008 roku.

Nadto wystarczające było przyjęcie, iż między zachowaniem osób funkcjonujących w ramach struktury jaką jest Powiat (...), a ewentualną szkodą brak było adekwatnego związku przyczynowego.

Zatem w ocenie Sądu brak było podstaw uwzględnienia powództwa czy to w oparciu o art. 417 k.c., czy nawet w oparciu o art. 415 k.c. Sąd mając na względzie art. 361 § 1 k.c. stwierdził, że nie ma adekwatnego związku przyczynowego między nieprawidłową rejestracją pojazdu a szkodą, jakiej miał doznać powód. Ewentualny związek istnieje między sfalszowaniem dokumentu odprawy celnej a ewentualnymi wydatkami powoda.

Sąd uznał też, że brak jest bezprawności po stronie osób dokonujących rejestracji pojazdu. Wynika to stąd, że dokument - w oparciu o który dokonywana była rejestracja oraz którego zakwestionowanie autentyczności doprowadziło do uchylecia uprzednich decyzji i ostatecznej odmowy rejestracji – był fałszywy. Strona powodowa upatrywała odpowiedzialności pozwanego w „nieprawidłowości”, której jednak bliżej nie wyjaśniła. Okazało się jednak, że we wszystkich decyzjach uchylających wspomina się o „nieprawidłowości” rejestracji, ale wyłącznie ze względu na rejestrację w oparciu o fałszywy dokument odprawy celnej. Brak jest natomiast dowodów na to, że na jakimkolwiek etapie postępowania osoby działające jako organ rejestrujący dopuściła się jakichkolwiek zaniedbań. Nie ma przepisów, z których miałyby wynikać, że należy kontrolować legalność przedkładanych do rejestracji dokumentów inaczej, jak organoleptycznie. Sąd wskazał, że trudno sobie zatem wyobrazić, aby bezprawne działanie polegać miało na tym, że osoba działająca za organ dała się oszukać „bardzo dobrze” sfalszowanym dokumentem. Zdaniem Sądu pierwszej instancji z tych względów brak było podstaw do uwzględnienia powództwa.

O kosztach procesu Sąd ten rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód i zaskarżając wyrok w całości wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 22.361,52 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 lipca 2011 roku do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu za obie instancje według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin Centrum w S..

Skarżący zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie prawa materialnego, tj:

- art. 417 k.c. poprzez niezasadne przyjęcie, że uwzględnienie dochodzonego roszczenia nie jest możliwe z uwagi na brak bezprawności po stronie funkcjonariuszy Powiatu (...) dokonujących rejestracji pojazdu, na podstawie sfalszowanego dowodu odprawy celnej;

- art. 442¹ k.c., w związku z art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, poprzez niezasadne przyjęcie, że dochodzone pozwem roszczenie przedawniło się z uwagi na to, że powód dowiedział się o ewentualnej szkodzie z pozwu K. K. z dnia 17 kwietnia 2008 roku;

-art. 361 § 1 k.c., poprzez niezasadne przyjęcie, że nie zachodzi związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem funkcjonariuszy Powiatu (...), polegającym na wydaniu niezgodnej z prawem decyzji o rejestracji pojazdu, a szkodą powoda polegającą na obowiązku zapłaty odszkodowania K. K. prowadzącemu komis samochodowy, który sprzedał wadliwie zarejestrowany pojazd osobie trzeciej i związku z uchyleciem decyzji o rejestracji zmuszony był zwrócić uiszczoną cenę - nie zachodzi adekwatny związek przyczynowy;

2. naruszenie przepisów procesowych, tj. art. 328 § 2 k.p.c., 229 i 230 k.p.c., poprzez niedokonanie ustaleń co do okoliczności będących konsekwencją niezgodnej z prawem rejestracji samochodu O. (...) dokonanej decyzji z dnia 18 września 2002 roku i uchyleciem tej decyzji w wyniku wznowienia postępowania, pomimo naprowadzenia przez

powoda twierdzeń w tym zakresie, zaferowania dowodów na ich poparcie i nie wypowiedzenia się co do tychże twierdzeń przez stronę pozwaną w konsekwencji nie zawarcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakichkolwiek ustaleń co do okoliczności świadczących o poniesionej przez powoda szkodzi, czy nawet dokonanych przez niego na rzecz K. K. płatnościach, które powód ocenia w kategoriach poniesionej szkody.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej odrzucenie oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania sądowego wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Ewentualnie, w przypadku braku podzielenia przez Sąd stanowiska w zakresie przesłanek do odrzucenia apelacji pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania sądowego wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, że trafnie Sąd Rejonowy przyjął, że doszło do skutecznego oznaczenia przez powoda strony pozwanej, jako Powiatu (...) i tenże był jedynym podmiotem pozwanym w sprawie.

W uzupełnieniu podnieść trzeba, że sprzeciw z dnia 2 lipca 2013 roku od wydanego w rozpoznawanej sprawie nakazu zapłaty został wniesiony przez pełnomocnika procesowego, legitymującego się pełnomocnictwem do reprezentowania pozwanego Powiatu (...) i podmiot ten występował w charakterze pozwanego w całym postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. Powód doprecyzował ww. oznaczenie pozwanego na rozprawie w dniu 19 listopada 2014 roku. Ponowne użycie w piśmie procesowym z dnia 24 marca 2015 roku pierwotnego oznaczenia pozwanego, winno być uznane za oczywistą pomyłkę, podobnie zresztą jak takie samo oznaczenie pozwanego w apelacji. Kwestia ta została przekonywająco wyjaśniona przez powoda na rozprawie apelacyjnej w dniu 10 lutego 2016 roku. Uwzględniając dodatkowo, że z treści zaskarżonego wyroku i jego uzasadnienia w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że wyrok został wydany w sprawie wyłącznie przeciwko pozwanemu Powiatowi (...), nie sposób uznać, aby zachodziły w sprawie podstawy do odrzucenia apelacji – jako niedopuszczalnej, na podstawie art. 370 k.p.c.

Jest także oczywiste, że wskazanie w treści apelacji błędnej sygnatury i daty zaskarżonego orzeczenia, nie stanowiło przeszkody do nadania biegu tejże apelacji i jej rozpoznania, skoro owe błędy, na co wskazywał na rozprawie apelacyjnej powód, miały charakter pomyłki, a z treści całości apelacji wprost wynika, że została ona wywiedziona od wyroku zapadłego w niniejszej sprawie.

Przechodząc do rozważań w przedmiocie meritum sprawy Sąd Okręgowy stwierdza, że wystarczającym dla rozstrzygnięcia sprawy i przesądzającym o bezzasadności powództwa było skuteczne podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Roszczenie pozwu wywodzone jest z reżimu odpowiedzialności deliktowej.

W tym zakresie po pierwsze wskazać trzeba, że kwestię przedawnienia reguluje obecnie art. 442¹ k.c., który w § 1 stanowi, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Stosownie do § 2 jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Poprzednio natomiast – do dnia 9 sierpnia 2007 roku przedawnienie roszczeń z tytułu czynów niedozwolonych normowane było w art. 442 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże w każdym wypadku roszczenie przedawnia się z upływem

lat dziesięciu od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę (§ 1). Jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dziesięciu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (§ 2).

Stosownie do art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny do roszczeń, o których mowa w art. 1 (to jest roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym), powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a według przepisów dotychczasowych w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się przepisy art. 442¹ Kodeksu cywilnego.

W okolicznościach sprawy w żadnym razie nie znajdzie zastosowania dłuższy – dwudziestoletni termin przedawnienia.

Funkcjonariuszom pozwanego powiatu nie sposób przypisać w związku z dokonaniem decyzją z dnia 18 września 2002 roku rejestracji przedmiotowego pojazdu O. (...) na rzecz I. S., żadnego występku, a tym bardziej zbrodni. W okolicznościach sprawy, gdzie ww. przedłożyła sfalszowany dokument dowodu odprawy celnej tego pojazdu, co wyszło na jaw dopiero w roku następnym, nie można zwłaszcza uznać za wypełnione znamion występu typizowanego w art. 231 k.k. - przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza publicznego. Brak jest podstaw do uznania, że owo fałszerstwo dokumentu było możliwe do dostrzeżenia i zweryfikowania w chwili wydawania decyzji o zarejestrowaniu pojazdu. Całkowicie oczywistym jest, że organ rejestrujący nie posiadał w chwili wydawania decyzji wiedzy o tymże fałszerstwie dokumentu.

Należało, zatem ustalić kwestię zaistnienia przedawnienia roszczenia w krótszym – trzyletnim terminie. Zgodnie z art. 442 § 1 k.c., jak i art. 442¹ § 1 k.c., roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Przesłanki te muszą zostać spełnione kumulatywnie.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził naprawienia szkody w kwocie 22.361,52 zł, rozumianej jako kwota, którą zapłacił w wykonaniu ugody zawartej w dniu 2 czerwca 2008 roku, w sprawie I C 226/08 Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim, wytoczonej przeciwko niemu przez K. K.. Zbędnym jest w zakresie analizy zasadności zarzutu przedawnienia odnoszenie się do poszczególnych elementów tak rozumianej szkody.

Istotnym jest, że szkoda zaistniała, zatem najpóźniej w ww. dniu, kiedy to uległo konkretyzacji świadczenie jakie powód miał zapłacić K. K., zwiększając o taką kwotę stan pasywów powoda i stąd stanowiąc jego stratę, w rozumieniu art. 361 § 2 k.c.

W takiej też chwili powód miał wiedzę o osobie obowiązanej do naprawienia szkody. Podkreślenia wymaga, że już w uzasadnieniu decyzji Starosty Powiatu (...) z dnia 12 maja 2004 roku, karta 33, powodowi będącemu stroną postępowania administracyjnego wskazano: jaki organ (Starosta Powiatu (...)) zarejestrował po raz pierwszy pojazd w Kraju - na rzecz I. S., od której auto to nabył powód wraz z małżonką, iż decyzja ta była wadliwa, ze względu na jej oparcie na sfalszowanym dowodzie odprawy celnej i wreszcie o uchyleniu z tego powodu tej pierwotnej decyzji rejestracyjnej w następstwie wznowienia postępowania administracyjnego. Już zatem w ww. dniu powód miał wiedzę o osobie w jego ocenie zobowiązanej do naprawienia szkody. W żadnym razie nie sposób zaakceptować stanowiska strony powodowej, że owa wiedza została powzięta dopiero z pisma Starosty Powiatu (...) z dnia 10 marca 2010 roku – karta 121, stanowiącego odpowiedź na wezwanie do zapłaty z dnia 26 lutego 2010 roku, w którym w istocie powielono okoliczności, wynikające już z uzasadnienia ww. decyzji z dnia 12 maja 2004 roku.

Przyjmując, zatem, że najpóźniej w dniu 2 czerwca 2008 roku powód dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, stwierdzić trzeba, że trzyletni termin przedawnienia upłynął w dniu 2 czerwca 2011 roku.

Sąd Okręgowy podkreśla, że nawet gdyby przyjąć, że zaistnienie szkody po stronie powoda miało miejsce dopiero w chwili zapłaty przez niego na rzecz K. K. ugodzonej kwoty, co jak wynika z dowodów wpłaty, karta 37 – 38 – miało

miejsce w okresie do dnia 15 czerwca 2009 roku, to i tak doszłoby do bezskutecznego upływu owego trzyletniego okresu przedawnienia, co nastąpiłoby w dniu 15 czerwca 2012 roku.

Wbrew stanowisku powoda, nie doszłoby do przerwania biegu terminu przedawnienia, w trybie art. 123 § 1 pkt 1 k.c., wskutek złożenia do Sądu Rejonowego w Gryfinie wniosku z dnia 28 czerwca 2011 roku o zawezwanie do próby ugodowej. Postępowanie w ten sprawie nie toczyło się, bowiem z udziałem wezwanego Powiatu (...) i jedynym podmiotem występującym w tej sprawie w charakterze wezwanego był Skarb Państwa. W szczególności zważenia wymaga, że we wniosku z dnia 28 czerwca 2011 roku wezwany został określony jako Skarb Państwa – Powiat (...). Odmienne jednak niż to miało miejsce w sprawie niniejszej, zawodowy pełnomocnik wzywających na posiedzeniu Sądu w dniu 8 sierpnia 2011 roku – karta 138, określił wezwanego jako Skarb Państwa – reprezentowany przez Powiat (...). Ten ostatni podmiot został, zatem określony jako statio fisci Skarbu Państwa w rozumieniu art. 67 § 2 k.p.c. Oczywista błędność takiego stanowiska wzywających nie ma wpływu na okoliczność, że zgodnie z ich zamiarem podmiotem wezwanym, w stosunku do którego mogłoby dojść do przerwania biegu przedawnienia był w tej sprawie wyłącznie Skarb Państwa.

W świetle powyższych rozważań, żadnego znaczenia z punktu widzenia przerwania biegu przedawnienia nie może mieć wniesienie pozwu w rozpoznawanej sprawie, co nastąpiło w dniu 9 kwietnia 2013 roku, a więc po upływie – w dniu 2 czerwca 2011 roku, ewentualnie najpóźniej w dniu 15 czerwca 2012 roku, terminu przedawnienia.

W tym stanie rzeczy pozwany mógł skutecznie podnieść zarzut przedawnienia i uchylić się w ten sposób od obowiązku zaspokojenia dochodzonego przez powoda roszczenia (art. 117 § 2 k.c.), co czyniło powództwo i dalej apelację całkowicie bezzasadnymi.

W związku z powyższym brak szczegółowych rozważań w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w przedmiocie zaistnienia przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego, nie stanowi wystarczającego argumentu dla uwzględnienia apelacji.

Wskazania tu jedynie wymaga, że podstawą prawną odpowiedzialności pozwanego za działania o charakterze władczym – jakim jest wydawanie decyzji administracyjnych, w przypadku ich uchylecia w następstwie wznowienia postępowania administracyjnego, stanowią normy prawne zawarte w art. 153 § 1 i 2 k.p.a., w zw. z art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. oraz art. 420¹ § 1 i 2 k.c., znajdujących zastosowanie w sprawie na podstawie art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

Zgodnie z art. 417 § 1 kc w jego pierwotnym brzmieniu, obowiązującym do dnia 31 sierpnia 2004 roku, Skarb Państwa i odpowiednio jednostka samorządu terytorialnego (art. 420¹ kc) ponosiły odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza przy wykonywaniu powierzonej mu czynności. Podkreślenia i przypomnienia wymaga, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 grudnia 2001 roku (SK 18/00, OTK 2001/8/256) uznał za niezgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP art. 418 kc, jednocześnie uznając, iż art. 417 § 1 kc rozumiany w ten sposób, że Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji.

W tym stanie rzeczy w okresie do dnia 31 sierpnia 2004 roku dla przypisania Skarbowi Państwa względnie powiatowi czy gminie odpowiedzialności deliktowej konieczne było łączne spełnienie następujących przesłanek:

1. powstanie szkody;
2. wyrządzenie szkody czynem niedozwolonym polegającym na bezprawnym działaniu lub zaniechaniu funkcjonariusza publicznego przy wykonywaniu władzy publicznej.
3. normalny związek przyczynowy pomiędzy działaniem lub zaniechaniem a wyrządzoną szkodą.

Jak trafnie wywiedziono w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 2 czerwca 2014 roku ((...) SA/Kr (...)) rejestracja pojazdu następuje w formie decyzji administracyjnej po przeprowadzeniu postępowania w celu ustalenia okoliczności faktycznych i prawnych, od których Prawo o ruchu drogowym i przepisy wykonawcze do wskazanej ustawy uzależniają dokonanie rejestracji pojazdu. Postępowanie w sprawie rejestracji pojazdu kończy się wydaniem decyzji administracyjnej, poprzedzającej czynność materialno-techniczną wydania dowodu rejestracyjnego i tablic.

Zarejestrowanie pojazdu na podstawie sfałszowanych dokumentów jest działaniem bezprawnym (por: wyrok NSA w W. z dnia 8 lipca 2014 r., I OSK (...))

Dla zaistnienia odpowiedzialności Powiatu bez znaczenia jest czy jego funkcjonariusze ponoszą winę w zakresie owego bezzasadnego zarejestrowania pojazdu.

W zakresie natomiast szkody wskazać trzeba, że z pewnością nie wszystkie kwoty zapłacone przez powodów K. K. mogły być uznane za szkodę, pozostająca w normalnym związku przyczynowym z wadliwą rejestracją pojazdu dokonaną przez Starostę Powiatu (...), a następnie uchYLENIEM decyzji w tym przedmiocie w następstwie wznowienia postępowania administracyjnego. Z pewnością dotyczy to kosztów procesu i odsetek za opóźnienie. Z opisanych już powyżej względów zbędnym jest prowadzenie w tym przedmiocie szerszych rozważań.

Reasumując, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., gdzie zasądzeniu od powoda – jako przegrywającego postępowanie apelacyjne na rzecz pozwanego podlegała całość poniesionych przez tego ostatniego kosztów tego postępowania, w postaci wynagrodzenia jego pełnomocnika procesowego.

SSO Agnieszka Bednarek – Moraś SSO Sławomir Krajewski SSO Marzenna Ernest